

Arrest

nr. 290 093 van 12 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. EELEN
Rubensstraat 165/2
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 283 824 van 25 januari 2023, waarbij de vordering om voorlopige maatregelen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. EELEN, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politiezone van Antwerpen op 15.01.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: M.

geboortedatum: [...] 1990

geboorteplaats: /

nationaliteit: Polen (verklaart de Poolse nationaliteit te hebben maar kan dit niet bewijzen)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.01.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt voor feiten van illegale dracht van een verboden blank wapen en wederrechtelijk bezit van verdovende middelen.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 14.01.2023 in België te verblijven maar kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.01.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van illegale dracht van een verboden blank wapen en wederrechtelijk bezit van verdovende middelen.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 14.01.2023 in België te verblijven maar kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: "[...]"

.

Op dezelfde dag legde de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod op van drie jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 15.01.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : S.
voornaam : M.
geboortedatum : [...]1990
geboorteplaats : /
nationaliteit : Polen (verklaart de Poolse nationaliteit te hebben maar kan dit niet bewijzen)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.01.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.01.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt voor feiten van illegale dracht van een verboden blank wapen en wederrechtelijk bezit van verdovende middelen.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Op 24 januari 2023 diende verzoeker een verzoek in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Bij arrest nr. 283 824 verwierp de Raad dit beroep om procedurele redenen, bijgevolg rest wat betreft de eerste bestreden beslissing enkel nog het beroep tot nietigverklaring.

Op 26 januari 2023 werd volgens de informatie van verweerder in de nota verzoeker gerepatrieerd naar Polen.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van onder meer artikel 41 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Op 15 januari 2023 heeft verwerende partij ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod uitgevaardigd.

Verwerende partij baseert zich daarbij op art. 7, alinea 1, 1° Vreemdelingenwet dat bepaalt dat :

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen,, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.

1° wanneer hij in het Rijk verheft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

Art. 2 Vreemdelingenwet bepaalt dat

” Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit:

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Art. 41 Vreemdelingenwet (Omzetting Richtlijn 2004/38/EG – Art. 5, 4°) bepaalt dat:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen. dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”

2.

Verzoeker heeft van bij aanvang verklaard de Poolse nationaliteit te bezitten.

Hij reisde op 13 januari 2023 vanuit Nederland naar België, zodanig dat verzoeker zich in een situatie van kort verblijf bevindt. (STUK 8)

Op het ogenblik van het verhoor zou hij evenwel geen identiteitskaart bij zich hebben gehad.

Uit STUK 4 blijkt echter dat verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart op zijn mobiele telefoon had staan. Dit wordt ook bevestigd door een medewerker van het Centrum voor Illegale Migratie te Merksplas. (STUK 7)

Verzoeker maakte kenbaar dat hij een burger is van de Europese Unie en dus geniet van het recht van vrij verkeer en verblijf.

Ten onrechte heeft verwerende partij hier geen rekening mee gehouden.

Zelfs indien verwerende partij van oordeel is dat er onvoldoende bewijs voorlag dat verzoeker het recht van vrij verkeer en verblijf geniet, bepaalt art. 41 Vreemdelingenwet dat verzoeker de gelegenheid moet hebben om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel te bezorgen.

Verwerende partij schendt hierbij flagrant art 7, alinea 1, 10 & art 41 Vreemdelingenwet.”

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“1.

Art. 7 Vreemdelingenwet bepaalt

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kon de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk af om er zich te vestigen.

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden:

Art. 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Art. 3 bepaalt: “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Art. 6.2 EVRM bepaald “Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.”

2. [...]

3.

De maatregelen die worden genomen om redenen van openbare orde of veiligheid moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en moeten uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

(HvJ 17 november 2011, Peter Aladzhov t. Zamestnik director na Stolichna direksia na vatreshnite raboti kam Ministerst vo na vatreshnite raboti, nr. C-434/10, randnummer 42)

De betrokkene moet een neiging vertonen om het gedrag in de toekomst voort te zetten vooraleer het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van het gastland kan vormen.

(HvJ 22 mei 2012, P. I. t. Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, nr. C.345-09, randnummer 30)

Volgens artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 dient de motivering eveneens “afdoende” te zijn, wat impliceert dat de bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die zowel in rechte als in feite redelijk en aanvaardbaar moeten zijn.

De betrokkene moet zelf in staat zijn de motieven in de beslissing aan te treffen op grond waarvan ze werd genomen. Uit de beslissing moet dan blijken, of moet kunnen worden nagegaan, dat de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

(RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963, §19)

4.

De overheid is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, nu er helemaal nog geen definitieve beslissing voorhanden is.

Het PV van verhoor werd zelfs nog niet afgewerkt!!! (STUK 6)

[...]

Het werkelijke, ernstige en actuele gevaar dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde werd niet geëvalueerd.

De feiten zijn allesbehalve bewezen dus er kan dan ook moeilijk sprake zijn van een neiging om het niet-bewezen gedrag in de toekomst voort te zetten.

5.

Gelet op het bovenstaande kan gesteld worden dat verwerende partij artikel 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en art 6.2 EVRM flagrant heeft geschonden."

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1.

Art. 74/14 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid"

2. Verwerende partij meent ten onrechte dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek aan verzoeker kan worden toegestaan omdat er een risico op onderduiken zou bestaan, hij niet zou meewerken met de overheden en hij een bedreiging zou zijn voor de openbare orde.

Bij de beoordeling van de evenredigheid van een maatregel ter voorkoming van het risico op onderduiken in een individueel geval moet rekening worden gehouden met de aard van de bedreiging voor de openbare orde waarmee de vaststelling van het besluit tot verwijdering van de betrokkene werd gerechtvaardigd- Indien het beoogde doel met verschillende maatregelen kan worden bereikt, moet de voorkeur worden gegeven aan de minst beperkende maatregel.

(HvJ 22 juni 2021, C-718/19, randnummer 58)

Nopens de bedreiging voor de openbare orde. wordt verwezen naar de uiteenzetting bij het tweede middel. Wat betreft het risico op onderduiken, is verwerende partij van mening dat verzoeker illegaal het Rijk is ingereisd en geen verblijfsaanvraag noch verzoek tot Internationale bescherming heeft ingediend.

Ook zou verzoeker niet met de overheden meewerken nu hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert,

Artikel 5 van de Vreemdelingenwet stelt dat derdelanders verplicht zijn om zich bij de gemeente aan te melden binnen 3 werkdagen na aankomst in België.

Deze bepaling geldt niet voor Unieburgers.

Unieburgers moeten hun aanwezigheid binnen de tien werkdagen na aankomst in België melden bij de gemeente (art 41 bis Vreemdelingenwet).

Zelfs in de hypothese dat verzoeker een derdelander is, was hij nog steeds binnen de termijn om zich bij de gemeente aan te melden.

Verzoeker is pas op 13 januari 2023 om 15:16-u het grondgebied van het Rijk ingereisd. (STUK 8)

Het verhoor vond plaats op zondag 15 januari 2023.

[...]

Verzoeker heeft als Unieburger het recht om gebruik te maken van het recht van vrij verkeer en verblijf.

Verzoeker was op het ogenblik van aankomst in het Centrum voor Illegalen in het bezit van OV-chipkaarten, het vervoerbewijs dat in Nederland wordt gebruikt om met het openbaar vervoer te kunnen reizen. Dit wordt ook bevestigd door een medewerker van het Centrum voor Illegalen te Merksplas.

(STUKKEN 5 en 7)

Het bericht dat hij kreeg van zijn provider, vermeldt dat hij op 13 januari 2023 in het Rijk is binnengekomen.

3.

Zoals aangegeven in het eerste middel, maakte verzoeker kenbaar dat hij een burger van de Europese Unie is en dus geniet van het recht van vrij verkeer en verblijf.

Ten onrechte heeft verwerende partij hier geen rekening mee gehouden.

Zelfs indien verwerende partij van oordeel is dat er onvoldoende bewijs voorlag dat verzoeker het recht van vrij verkeer en verblijf geniet, bepaalt art. 41 Vreemdelingenwet (dat verzoeker de gelegenheid moet hebben om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel te bezorgen.)

In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

“1.

Art 7. tweede lid Vreemdelingenwet bepaalt

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.”

2.

De beslissing meldt als reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens:

“Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten dit het Schengenacquis ten volle toewassen.”

Ten overvloede dient gezegd dat verzoeker een burger van de Unie is en derhalve niet naar de grens van de Schengenzone kan geleid worden.

De bepalingen van art. 40 e.v. Vreemdelingenwet zijn van toepassing op de Unieburger.

[...]”

Het middel gericht tegen het inreisverbod luidt als volgt:

“Nopens de nietigverklaring van het inreisverbod

Op 15 januari 2023 aan verzoeker ten onrechte een inreisverbod opgelegd van 3 jaar voor de gehele Schengenzone.

Verwerende partij beroept zich op art 74/11, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet ter staving van deze beslissing:

*“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”
[...]*

Opnieuw verwijst verwerende partij naar dezelfde argumenten die ten grondslag lagen aan het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, met name het feit dat verzoeker zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het volstaat derhalve te verwijzen naar de middelen bij “A. NOPENS DE NIETIGVERKLARING”.

In het eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 7, alinea's 1 en 41 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij bij aanvang heeft verklaard de Poolse nationaliteit te hebben. Op het ogenblik van het verhoor zou hij volgens de gemachtigde geen identiteitskaart bij zich gehad hebben. Verzoeker stelt dat uit stuk 4 uit het verzoekschrift blijkt dat hij een kopie van zijn identiteitskaart op zijn mobiele telefoon had staan, hetgeen ook wordt bevestigd door een medewerker van het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Nu verzoeker kenbaar maakte dat hij een burger van de Unie is en geniet van het recht van vrij verkeer en verblijf, heeft de gemachtigde hier ten onrechte geen rekening mee gehouden. Zelfs indien de gemachtigde van oordeel was dat er onvoldoende bewijs voorlag dat hij het recht van vrij verkeer en kort verblijf genoot, bepaalt artikel 41 van de Vreemdelingenwet dat hij de gelegenheid moest hebben om binnen een redelijke termijn de vereiste documenten te verkrijgen dan wel te bezorgen.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van onder meer artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij wijst in het derde onderdeel van dit middel op rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de invloed van een openbare ordeproblematiek op het verblijfsrecht van een Unieburger en stelt dat het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen. De betrokkene moet eveneens de neiging vertonen het gedrag in de toekomst voort te zetten vooraleer zijn gedrag een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van het gastland kan vormen. In het vierde onderdeel stipt verzoeker onder meer aan dat het werkelijk, ernstig en actueel gevaar dat hij zou vormen voor de openbare orde niet werd geëvalueerd.

In het vierde middel stipt verzoeker aan dat hij als Unieburger niet naar de grens van de Schengenzone kan geleid worden en dat de bepalingen van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn op de Unieburger.

Beoordeling

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissingen van 15 januari 2023 onder nationaliteit stelt: *“Polen (verklaart de Poolse nationaliteit te hebben maar kan dit niet bewijzen)”*.

Hij nam de bestreden beslissingen de dag zelf van de arrestatie van verzoeker en steunt het bevel om het grondgebied te verlaten op twee gronden, enerzijds artikel 7, lid 1, 1° en anderzijds artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verweert zich tegen beide gronden waarop het bevel steunt. Enkel indien elk van beide gronden niet regelmatig is, kan dit tot de nietigverklaring van het bestreden bevel leiden.

De gemachtigde motiveert in het licht van artikel 7, lid 1, 1° dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en dus niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Er blijkt evenwel uit het administratief dossier dat door de Poolse autoriteiten op 18 januari 2023 werd bevestigd dat verzoeker een Poolse onderdaan is en dat door de sociaal assistente van het Centrum voor Illegalen te Merksplas reeds op 19 januari 2023 documenten werden overgemaakt om de Poolse identiteit van verzoeker te bewijzen. Het betreft screenshots van zijn Poolse identiteitskaart.

Er blijkt weliswaar uit het administratief rapport van de federale politie van 15 januari 2023, dag van de bestreden beslissingen, dat bij de fouillering geen portefeuille of GSM-toestel werd gevonden en de identiteit moest vastgesteld worden op basis van verklaring.

Artikel 41 van de Vreemdelingenwet luidt evenwel als volgt:

“§ 1.

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggedrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”

In casu blijkt niet dat de gemachtigde aan verzoeker de gelegenheid heeft geboden, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen met vasthouding met het oog op verwijdering, om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, ze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen of op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en (kort) verblijf genoot. De gemachtigde heeft in casu te snel geoordeeld dat verzoeker niet in het bezit was van de vereiste documenten, aangezien voor een Poolse onderdaan in principe een identiteitskaart volstaat in geval van een kort verblijf.

Verder blijkt eveneens dat ondanks het feit dat verzoeker voor de verwijdering op 26 januari 2022 naar Polen kon aantonen dat hij een Pool was, overigens bevestigd door de Poolse autoriteiten, de gemachtigde de beslissing, die grotendeels gestoeld is op regelgeving voor derdelanders niet heeft opgeheven, noch ingetrokken of vervangen teneinde zijn situatie af te toetsen aan regelgeving in de Vreemdelingenwet die voorzien is voor Unieburgers. Verzoeker stipt immers in het vierde middel terecht aan dat de bepalingen van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet op Unieburgers van toepassing zijn. Zo stoelt een bevel om het grondgebied te verlaten voor Unieburgers in principe op artikel 44ter van de Vreemdelingenwet en een weigering van binnenkomst op artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Naar deze laatste bepaling verwijst verweerder in de nota ook zelf. Ten overvloede blijkt ook dat een inreisverbod voor unieburgers steunt op artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Waar verweerder in de nota herhaaldelijk opmerkt dat op moment van arrestatie niet kon vastgesteld worden hoe lang verzoeker reeds op het grondgebied was, leest de Raad in de bestreden beslissing dat de gemachtigde wat betreft de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten, inderdaad motiveert dat verzoeker niet meewerkt en zich niet heeft aangemeld binnen de artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Echter verzoeker stipt hierbij terecht aan dat een verwijzing naar artikel 5 van de Vreemdelingenwet opnieuw enkel betrekking heeft op derdelanders, terwijl de relevante termijn voor Unieburgers voor het aanmelden van de aanwezigheid binnen de 10 werkdagen na aankomst in België is op grond van artikel 41bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 41, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Verder stoelt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ook op artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet.

In deze stelt de gemachtigde dat nu verzoeker blijkens het administratief verslag, opgesteld door de politiezone van Antwerpen, werd betrapt op de illegale dracht van een verboden blank wapen en wederrechtelijk bezit van verdovende middelen, hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verder motiveert de gemachtigde nog dat gezien het bedrieglijk karakter van de feiten door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

De Raad stelt vast dat artikel 44ter, voorzien voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan unieburgers indien zij niet of niet meer het recht hebben om op het grondgebied te verblijven, ook verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Zelfs indien verzoeker mogelijk nog in kort verblijf was, kan verweerder in de nota gevolgd worden dat de gemachtigde hoe dan ook de mogelijkheid heeft om beperkingen op dit recht van vrij verkeer op te leggen om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Verweerder verwijst daarbij in de nota zelf naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn. Verzoeker heeft evenwel een punt dat voor de categorie van Unieburgers een gevaar voor de openbare orde conform artikel 27, 2, tweede alinea moet geïnterpreteerd worden als een gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt, hetgeen ook is vertaald in artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet. “Openbare orde” werd door het Hof van Justitie herhaaldelijk gedefinieerd, zoals onder meer reeds in het arrest Bouchereau: *“het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”* (HvJ 27 oktober 1977, nr. C-30/77, ECLI:EU:C:1977:172, Bouchereau. HvJ 28 oktober 1975, nr. 36/75, ECLI:EU:C:1975:137, Rutili, punt 28; HvJ 29 april 2004, nr. C-482/01 en C-493/01, ECLI:EU:C:2004:262, Orfanopoulos en Oliveri, punt 66.) Verzoeker zelf verwijst onder meer naar het arrest van 22 mei 2012, P.I. t. Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, nr. C.345-09, punt 30. Hierin stelt het Hof wederom: *“Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 stelt immers als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.”*

De Raad moet met verzoeker in casu vaststellen dat de feiten waarvoor hij was betrapt, nl. het in het bezit zijn van een vlindersmes en van een blauw zakje met verdovende middelen niet is beoordeeld in het licht van de vraag of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde (conform artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet). Verzoeker stipt ook terecht aan dat conform de uitlegging die het Hof van Justitie geeft, in de regel is vereist voor deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Ook hierover heeft de gemachtigde zich niet uitgesproken. De gemachtigde heeft verzoeker daarentegen als derdelander beschouwd en in die zin gemotiveerd, terwijl indien de gemachtigde artikel 41, § 1 van de Vreemdelingenwet had gerespecteerd, zie supra, hij binnen redelijke termijn het bewijs had gekregen dat verzoeker kon aantonen de Poolse nationaliteit te hebben.

De Raad kan aldus verzoeker in de aangegeven mate volgen in zijn betoog dat de redenen van openbare orde in casu niet op zorgvuldige wijze zijn beoordeeld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Het eerste middel en het derde en vierde onderdeel van het tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

In de nota met opmerkingen voert verweerder wat betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet aan dat op het moment van de arrestatie en ter kennisgeving van de bestreden beslissingen de identiteit en nationaliteit van verzoeker niet konden worden vastgesteld. Teneinde een identificatie en doorlaatbewijs te bekomen werd er contact opgenomen met de Poolse autoriteiten. Dat verzoeker na deze feiten screenshots van zijn Poolse identiteitskaart ter beschikking stelt, volstaat niet. De bestreden beslissingen werden volgens verweerder dan ook terecht genomen. Ook verder in de bestreden beslissing komt verweerder terug op het feit dat bij het aantreffen verzoeker niet in het bezit was van identiteitspapieren, er niet kon worden vastgesteld hoe lang hij reeds in het land verbleef en hij in overtreding was van de wettelijke bepalingen van openbare orde.

De Raad wijst er opnieuw op dat volgens artikel 41, § 1 van de Vreemdelingenwet een unieburger door de gemachtigde, indien hij op moment van arrestatie niet over de vereiste documenten beschikt, de gelegenheid moet krijgen om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat de gemachtigde die redelijke termijn aan verzoeker heeft gegeven. Daarnaast blijkt ook dat verzoeker belang heeft bij dat argument, aangezien hij op korte termijn en voor de verwijdering zijn Poolse identiteitskaart nog heeft voorgelegd.

Wat betreft het feit dat niet kon vastgesteld worden hoe lang verzoeker reeds in België verbleef en de overtreding van de openbare orde, verwijst de Raad naar hetgeen supra en infra is uiteengezet.

Het verweer doet geen afbreuk aan de vaststelling van de schending van artikel 41, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het derde en deels vierde onderdeel van het tweede middel waarin verzoeker stelt dat zijn gedrag een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving” moet vormen, met verwijzing naar Unierechtspraak over artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, dat werd omgezet in artikel 45 van de Vreemdelingenwet, en dat dit gevaar niet werd geëvalueerd, gaat verweerder niet in op de Unierechtspraak, noch op het specifiek criterium van de werkelijke, ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde.

Verweerder stelt wel dat waar verzoeker de mening is toegedaan dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt dat het gedrag een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, hij niet akkoord gaat en dat de actuele ernstige feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, duidelijk vermeld zijn in de bestreden beslissingen.

De Raad kan verweerder niet volgen dat er in casu sprake zou zijn van veroordelingen. Dit is overigens tegenstrijdig aan het verder betoog van verweerder dat het feit dat verzoeker niet veroordeeld is, geen afbreuk doet aan het feit dat hij een bedreiging is voor de openbare orde.

Verder stelt verweerder in de nota dat de beoordeling of een bepaald gedrag de openbare orde schaadt, behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de overheid. Verder heeft de wetgever nergens bepaald dat een gevaar voor de openbare orde enkel kan afgeleid worden uit veroordelingen. Hij vervolgt dat de gemachtigde op omstandige wijze heeft toegelicht om welke reden verzoeker als een bedreiging voor de openbare orde moet worden beschouwd, waarbij ontegensprekelijk rekening is gehouden met de specifieke elementen uit het dossier.

De Raad kan verweerder in de nota volgen dat de wetgever nergens heeft bepaald dat een gevaar voor de openbare orde enkel kan afgeleid worden uit veroordelingen, ook het betoog van verzoeker aangaande het vermoeden van onschuld kan de Raad niet volgen mede omdat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, § 40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, § 98).

Echter, waar verweerder stelt dat door de gemachtigde werd toegelicht om welke reden verzoeker als een “bedreiging voor de openbare orde” moet worden beschouwd, meent de Raad dat dit geen afdoende antwoord is op het argument van verzoeker dat vooraleer omwille van redenen van openbare orde hem een verwijderingsbeslissing kan opgelegd worden, dit moest getoetst worden aan het criterium van het “werkelijke, ernstige en actuele gevaar dat hij zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving”. Verweerder stelt in de nota nog terecht dat op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet de binnenkomst en het verblijf aan burgers van de Unie en hun familieleden kunnen geweigerd worden om redenen van openbare orde. Echter, nergens leest de Raad in de bestreden beslissing een verwijzing naar deze rechtsgrond en bovendien moet artikel 43 samen gelezen worden met artikel 45 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat *“de in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen [...] in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. [...] en dat “het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid [...] een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving [moet] zijn.”*

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Thans blijkt dat de tweede bestreden beslissing zijnde het inreisverbod van 15 januari 2023 steunt op de eerste bestreden beslissing. In het inreisverbod staat vermeld: “*de beslissing tot verwijdering van 15.01.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.*”

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: “*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)*”.

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) .

Bijgevolg nu de eerste bestreden beslissing werd vernietigd, geeft dit aanleiding tot de vernietiging van het bestreden inreisverbod.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer te worden gedaan over de door verzoeker aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

3. Korte debatten aangaande de tweede bestreden beslissing

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het inreisverbod, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing gericht tegen de tweede bestreden beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES